

Zdravím do Čech!

Leden proběhl tak neuvěřitelně rychle. Asi to bylo hlavně proto, že od chvíle, kdy jsme se s Fionou vrátily z dovolené v Keralu, zbývaly mé spoludobrovolniciuž jen poslední čtyři týdny do odjezdu zpět do Skotska. Tři týdny chtěla strávit v Hospetu a posledních sedm dní v Bangalore. Najednou jsme zjistily, že už nemáme čas stihnout všechny ty věci, které jsme odkládaly na později, s tím, že je ještě času dost. No a najednou bylo času málo. Každý čtvrtek máme volný a ty nám zbývaly už jen tři, tak jsme musely pečlivě plánovat, aby Fiona zároveň mohla strávit co nejvíce času s dětmi. A já taky, protože mi konečně začalo být lépe po té dlouhé nemoci.

fotka z hodiny – probíráme barvy 😊

Mimochodem jsme také už asi přišly na jeden z největších důvodů, proč jsem byla tak dlouho nemocná. Přímo pod oknem dobrovolnického pokoje je generátor, který se zapíná, když nejde elektřina. Pokaždé se z něj šíleně kouří a většina kouře jde právě do dobrovolnického pokoje. Je možné, že jsem se tu za ten půlrok trochu přiotrávila. Bohužel to nikomu až dotud nedošlo. Ale naštěstí se mi po nějaké době povedlo se salesiány usmlouvat

nový pokoj – bylo docela náročné to s nimi domluvit, protože nechápali, že dobrovolníci přede mnou s tím problémy neměli a já jo. Teď už mi novou místnost ale připravují. Sice nebude tak velká ani tak dobře vybavená, ale aspoň už nebudu muset po večerech dýchat ty zplodiny.

Poslední měsíc jsme s Fionou opravdu nevěděly, do čeho se pustit dřív. Fiona učila starší studenty na technické škole a jedna z jejích žákyň nás pozvala na oběd. Rády jsme přišly a na místě jsme zjistily, že jsme se dostaly na velkou rodinnou oslavu, které se účastnilo asi padesát lidí. Byla to rozvětvená muslimská rodina. Když jsme se venku seznamovaly, tak většina žen byla zahalená, že jim byly vidět jen oči. Vevnitř si sice burky sundaly, ale my jsme neměly šanci rozpoznat, kdo je kdo. Ale všichni byli hrozně milí a pohostinní.

Většina členů rodiny neuměla anglicky, ale i tak jsme spolu dobře vycházeli. Já jsem se už dávno předtím naučila jak místní řečí poděkovat a říct, že už mám dost – právě pro případ, že by mi někde nabízeli víc jídla, než jsem schopná sníst. Jediné, čeho jsem docílila, když se mi snažili přidat a já jim kannadou pověděla, že jsem už najedená a víc nechci, bylo, že se začali smát, opakovat to po mě, a ještě mi přihodili...

Další milá událost, která se mi tu přihodila, byla návštěva Jirky (dobrovolníka v severní Indii) a jeho tří přátel. Nejen že jsem si mohla popovídat česky (už jsem si pěkně odvykla), ale mohla jsem si popovídat česky s holkama, což je ještě lepší 😊 . A bylo pro mě hodně zajímavé slyšet, jak se Jirkovi daří na severu. Společně jsme navštívili Hampi, ukázala jsem jim naše středisko a holky si mohly vyzkoušet jaký to je skvělý pocit, mít na sobě sárí.

Česká delegace se kochá památkami zadarmo 😊

Před několika týdny se ale stalo něco, co mě hodně zasáhlo... do MakalaMane, kde pracuji, nám přivedli tři nové děti. Byly šest, čtyři a dva roky staré. Sourozenci. Hlavně ze začátku byly hodně zamklé a nejmladší z nich pořád plakalo. Pak jsem se dozvěděla jejich příběh – tatínek alkoholik je nechal s mámou na ulici. A maminka už dlouho předtím také hodně pila. Když byla střízlivá, nebyl s ní nijaký velký problém, ale jednou když se opila, pokusila se svoje děti zabít. Nejmladší z nich mělo pohmožděný krk od škrčení. Sociální pracovníci místních salesiánů děti našli v kanále, kam je mimo jiné poslala právě ona, a přivedli k nám. Druhý den, kdy u nás byly, je přišla navštívit. Naštěstí střízlivá. Bylo pro mě velmi těžké zaujmout k ní nějaký postoj. Na jednu stranu jsem věděla, co udělala, ale na druhou stranu na ní bylo vidět, že už sama zažila špatného víc než dost. Radši jsem nedělala žádné vlastní závěry. Jen mě fascinovalo, že ji její děti pořád mají rády a plakaly, když odcházela. Je to pořád jejich máma. Nevím, co se nakonec stalo s ní, ale děti se dostaly do jiného salesiánského zařízení, pro mladší. Je to pro mě drsné vidět, co se tu může dít, ale jsem ráda, když vidím, že projekty indických salesiánů tak skvěle fungují a dokážou se o takové děti postarat.

A to není jediná věc, která mě na místních salesiánech fascinuje. I když je tu dětí opravdu hodně na málo pracovníků a podmínky tu zdaleka nedosahují těch evropských, Evropu tu podle mě značně předčíme. Byla jsem na praxi v dětském domově v Čechách, ale tady, i když to funguje na podobném principu, je to úplně jiné díky vztahu, který mezi sebou děti a salesiáni mají. Místní komunita se jasně řídí slovy Dona Bosca, že když děti máme rádi, tak to nestačí – musíme jim to dávat najevo. Je to tu doslova jako jedna velká rodina. Minulý týden jeden z otců musel odjet zrovna na svoje narozeniny. Když byl pryč, děti mu spontánně vyzdobily dveře od pokoje a nanosily mu tam květiny. Jenom jsem zírala ☺. Když se vrátil, slavili jsme všichni společně a děti připravily taneční program.

Ale bohužel jsme jenom neslavili. Na konci ledna se s Hospetem loučila Fiona. I pro ni měly děti speciální program, kde tančily, zpívaly a děkovaly. Já jsem s nimi den předtím připravovala malá přáníčka ve tvaru motýlů a ty jí těsně před odjezdem dávaly. Byl to smutný večer.

Mně tu Fiona už teď chybí, ale mám tu za ní „přechodnou náhradu“, přijela mě navštívit máma. Je to vtipné vidět, jak je někdo vyjukaný z věcí, na které jste si vy už dávno zvykli ☺. První týden jsme strávily v Bangalore a teď už si obě užíváme dětiček v Hospetu. Máma přijela skoro s pětadvacetikilovým batohem, ve kterém ale měla jen malý balíček věcí pro sebe. Zbytek jsou věci pro děti, které posílali různí známí z Čech. Neukazují dětem vše najednou, ale už dnes jsme spolu skládali puzzle a děti byly prostě nadšené – tady puzzle sice bylo už předtím, ale poztrácené a rozbité, takže se z něj nedalo nic složit.

mámu si děcka hned zamilovaly

No takže teď se těším na to, jak mámě ukážu, co všechno tu máme a jak se spolu podíváme do Goy a do Mumbaye. Už nám zbývají jen necelé dva týdny, tak si to musíme užít!

Mějte se krásně,

Eva